

Arrest

nr. 199 734 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 8 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 24 april 2016 aangetroffen in illegaal verblijf. Verzoeker verklaart de Algerijnse nationaliteit te hebben.

Op 24 april 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 1 december 2016 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 1 december 2016 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2016 bevestigd.

Op 14 januari 2017 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 14 januari 2017 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2016 herbevestigd.

Op 14 januari 2017 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis te Turnhout op bevel van de onderzoeksrechter.

Op 16 januari 2017 wordt aan de Roemeense autoriteiten informatie gevraagd in het kader van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 1 februari 2017 blijkt dat verzoeker een alias heeft gebruikt en dat hij in werkelijkheid de Marokkaanse nationaliteit heeft.

Op 20 februari 2017 delen de Roemeense autoriteiten mee dat verzoeker op 5 november 2011 een verzoek om internationale bescherming indiende, dat hij vervolgens aan de Roemeense autoriteiten verklaarde afstand te doen van zijn verzoek om internationale bescherming en hij vrijwillig wenste terug te keren naar zijn land van herkomst, hetgeen hij op 24 november 2011 ook heeft gedaan. Op 24 november 2011 hebben de Roemeense autoriteiten omwille van voorgaande redenen het dossier van verzoeker afgesloten en onder verwijzing naar artikel 19.3. van de Dublin III-Verordening geven zij aan dat hun verantwoordelijkheid beëindigd is.

Op 21 april 2017 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 1 juni 2017 wordt aan verzoeker een vragenlijst gegeven.

Op 8 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer gekend in de gevangenis als:

naam : A.

voornaam : Y.

geboortedatum : (...).1990

geboorteplaats : /

nationaliteit: Algerije

Identiteitsgegevens volgens kopie paspoort: M. O. geboren te A. Z. op (...)/1988, onderdaan van Marokko wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

■ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 21/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene is gekend onder een andere alias

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

■ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 21/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

■ artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 24/04/2016.. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft zijn vragenlijst hoorplicht in ontvangst genomen maar tot op heden nog niet terugbezorgd aan onze diensten. Uit de gegevens waarover wij beschikken kunnen we afleiden mogelijks geen familieleden heeft in België, maar de kans bestaat dat hij er wel heeft.

Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 21/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene is gekend onder een andere alias

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 24/04/2016.. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene is gekend onder een andere alias

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 24/04/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)”

Op 8 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod voor acht jaar genomen (bijlage 13sexies). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 206 724.

Op 16 juni 2017 wordt verzoeker overgebracht van de gevangenis naar het centrum voor illegalen te Merksplas.

Op 16 juni 2017 wordt de vragenlijst van verzoeker ingevuld.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Verzoeker verwijst naar de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en de rechtspraak van het Hof van Justitie en stipt aan dat de verwerende partij ertoe gehouden is om de proportionaliteit van de detentiemaatregel te motiveren.

Waar verzoeker zich met zijn beroep richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet-ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 7, artikel 62, 74/13, 74/14 van de wet van 15/12/1980, 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), schending van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht:

9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde

motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in Roemenië.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

9.3. Artikel 7 Vreemdelingenwet bepaalt : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden "

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte verwijst naar het artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien er meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag, met name artikel 8 EVRM.

Het is niet omdat verzoeker eerder werd veroordeeld dat hij daarom noodzakelijkerwijs een gevaar is voor de openbare orde. Dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving.

Dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk.

Dat de bestreden beslissing zich hoe dan ook beslissend steunt op foutieve gegevens om haar beslissing te nemen. Dat bijgevolg het standpunt van de DVZ niet houdbaar is nu blijkt dat de DVZ de feiten foutief heeft beoordeeld; dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat de DVZ sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

9.4. Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

Principe van de terugkeerrichtlijn: primeren van vrijwillige terugkeer en detentie in laatste instantie. Het Hof van Justitie heeft dit beginsel bevestigd waardoor de verplichting ontstaat voor de overheid om de proportionaliteit van de detentiemaatregel te motiveren.

"Uit het voorgaande volgt dat de volgorde van de stappen van de terugkeerprocedure, zoals neergelegd in richtlijn 2008/115, overeenstemt met een trapsgewijze verzwarende van de ter tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen, beginnend met de maatregel die de meeste vrijheid aan de betrokkene laat, namelijk de toekenning van een termijn voor zijn vrijwillige vertrek, en eindigend met de maatregelen die hem het meest beperken, namelijk de bewaring in een gespecialiseerd centrum, waarbij tijdens al die stappen het beginsel van evenredigheid moet worden geëerbiedigd. " (zie HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011 ; §41; HvJ Hassen El Dridi, alias

Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011 ; RvS, afdeling wetgeving, advies 49.947/2/V van 7 juli 2011)

Dat verzoeker steeds vrijwillig zijn adres heeft gemeld aan de overheden zodat er geen risico bestaat op onderduiken.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Een verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet voldoende zonder de afweging van artikel 74/13 te maken. Dit is tevens een schending van art. 8 EVRM (zie infra).

Dat er geen reden was om verzoeker het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten conform artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar artikel 74/14 §3, 1 of 3° volstaat niet om af te wijken van de normale termijnen voor verwijdering van minimum zeven dagen tot maximaal dertig dagen. Deze bepaling houdt een mogelijkheid in (§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:) en hoegenaamd geen verplichting. Bijgevolg diende te worden gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van de normale termijnen. De eenvoudige verwijzing beantwoordt niet aan de vereisten van dit artikel noch aan de motiveringsplicht.

9.5. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven, terwijl hij een asielaanvraag heeft ingediend in Roemenië.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur en op een kennelijk onredelijke wijze.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.6. Dat er in casu ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italie, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de bestreden beslissing niet genomen mocht worden zonder uitspraak te doen over de asielaanvraag van verzoeker. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan niet tegemoet komt. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete elementen van verzoekers situatie schendt zij het artikel 3 EVRM. Er is geen enkel deugdelijk onderzoek gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het verbod op een onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM), schending van de formele motiveringsplicht (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991), schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en schending van artikel 7, art. 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom hij bevolen wordt om het grondgebied te verlaten niettegenstaande hij een asielaanvraag heeft ingediend in Roemenië. De bestreden beslissing zou niet op de juiste en relevante feiten gesteund zijn. Er zou geen rekening gehouden zijn met zijn persoonlijke situatie. Er zou geen sprake zijn van een actuele en ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Hij zou steeds vrijwillig zijn adres hebben doorgegeven aan de overheden waardoor er geen risico bestaat op onderduiken. Er zou niet zijn nagegaan of de bestreden beslissing, gezien de asielaanvraag in Roemenië, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Roemenië afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag en op 24.11.2011 vrijwillig was teruggekeerd zijn land van herkomst. Hij kan zich derhalve niet meer beroepen op die asielaanvraag en evenmin op een schending van artikel 3 EVRM, waarvan hij in gebreke blijft, met een begin van bewijs aan te tonen dat hij bij verwijdering naar Marokko er een risico zou lopen op foltering of mensonterende behandeling.

Verzoeker, die niet betwist illegaal op het grondgebied te verblijven, toont niet met een begin van bewijs aan een officiële verblijfplaats in België te hebben. Uit de vragenlijst hoorrecht d.d. 16.06.2017 blijkt verder dat hij er evenmin melding van gemaakt heeft. Om reden hiervan werd hem geen termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan.

"Verder ziet de Raad het actueel belang van verzoeksters betoog niet in. Het oordeel dat er sprake is van een risico op onderduiken speelt enkel een rol voor de bepaling van een termijn voor vrijwillig vertrek, die teruggebracht werd van een maximum van 30 dagen, zoals voorzien in artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet, naar 7 dagen. Heden werd de maximum termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek reeds bereikt en zelfs geruime tijd overschreden. Verzoekster werd gedurende deze periode van 30 dagen niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat er ten onrechte een risico op onderduiken werd vastgesteld." (RVV, nr. 142.283 van 30 maart 2015)

Verzoeker betwist evenmin veroordeeld en van zijn vrijheid beroofd te zijn geweest wegens inbreuken op de drugswetgeving. Uit de gegevens, die steun vinden in het administratief dossier, kan derhalve op kennelijk redelijke wijze worden afgeleid dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen zijn voldoende concreet.

Waar hij thans een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, toont hij het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven niet aan.

Verzoeker toont het tegendeel niet aan en maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover het Bestuur beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Verzoeker toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Het enige middel is ongegrond."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de

artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, § 3, 1°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij *“niet in het bezit (is) van een paspoort voorzien van een geldig visum”*, en hij *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”* omdat hij *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 21/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden”*, hij *“gekend (is) onder een andere alias”* en *“geen officieel verblijfadres in België (heeft)”* dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 24/04/2016”* zodat *“(h)et (...) weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing”*. Tevens wordt nog toegelicht dat uit de gegevens waarover de verwerende partij beschikt, kan worden afgeleid dat verzoeker *“mogelijks geen familieleden heeft in België, maar de kans bestaat dat hij er wel heeft”*. Hieraan wordt nog toegevoegd dat *“het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven (...) niet (kan) worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM”*.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd terwijl hij in Roemenië een asielaanvraag heeft ingediend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 16 januari 2017 aan de Roemeense autoriteiten informatie vraagt in het kader van de Dublin III-Verordening. Tevens bevindt zich in het administratief dossier een schrijven van 20 februari 2017 van de Roemeense autoriteiten waarbij zij aangeven dat verzoeker op 5 november 2011 een verzoek om internationale bescherming indiende, dat hij vervolgens aan de Roemeense autoriteiten verklaarde afstand te doen van zijn verzoek om internationale bescherming en hij vrijwillig wenste terug te keren naar zijn land van herkomst, hetgeen hij op 24 november 2011 ook heeft gedaan. Op 24 november 2011 hebben de Roemeense autoriteiten omwille van voorgaande redenen het dossier van verzoeker afgesloten en onder verwijzing naar artikel 19.3. van de Dublin III-Verordening geven zij aan dat hun verantwoordelijkheid beëindigd is. Verzoeker toont niet aan op welke grond de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden zou zijn om expliciet te motiveren over een vóór het nemen van de bestreden beslissing negatief afgesloten asielprocedure.

Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zich geenszins beperkt heeft tot een stijl- en standaardformule. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker laat nog gelden dat de bestreden beslissing geen enkele overweging met betrekking tot de verplichte afweging voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat. Hij voert aan dat dit eveneens een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker voert wat dit betreft evenwel een louter theoretisch betoog zonder hierbij melding te maken het bestaan van een relatie, van (een hoger belang van) een kind of van een zorgelijke gezondheidstoestand waarmee rekening moest worden gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze wel een motief bevat inzake artikel 8 van het EVRM: *“Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”*

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Uit hetgeen *supra* werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wel degelijk een motivering in feite bevat waarom voor verzoeker wordt afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

4.3.2.1. Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(...)”

Verzoeker werpt op dat ten onrechte wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet aangezien er meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag met name artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker uit geen enkele concrete kritiek op het motief: *“Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”* Verzoeker voert een louter theoretisch betoog aan. Hij toont niet aan in België een gezins-, familie- of privéleven te hebben. Door middel van een louter theoretisch betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM noch van artikel 7 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit hetgeen *supra* en *infra* wordt uiteengezet, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt verder op dat het niet is omdat hij eerder werd veroordeeld, hij daarom noodzakelijkerwijs een gevaar is voor de openbare orde. Hij laat gelden dat niet wordt aangetoond dat hij een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving. Hij werpt op dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie en dat er geen sprake is van een actuele en ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Hij laat dan ook gelden dat een weigering op grond van een schending van de openbare orde niet kan worden aangenomen en kennelijk onredelijk is.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker “niet in het bezit (is) van een paspoort voorzien van een geldig visum” en 2) dat verzoeker “door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden” omdat hij “zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 21/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden”. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Verzoeker betwist niet dat hij “niet in het bezit (is) van een paspoort voorzien van een geldig visum”. Bijgevolg heeft verzoeker, daargelaten de vraag of hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare of de nationale veiligheid te kunnen schaden, geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing met betrekking tot waarom hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker “zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 21/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden”, en op “de ernst van deze feiten” waaruit “kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet enkel wijst op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank, maar tevens de aard en de ernst van de als misdrijf strafbaar gestelde feiten, die aan de grondslag liggen van die veroordeling, benadrukt.

Met zijn betoog dat het niet is omdat hij werd veroordeeld dat hij daarom noodzakelijkerwijs “een gevaar is voor de openbare orde”, gaat verzoeker geheel voorbij aan de elementen in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de aard en ernst van de strafbare feiten. Hierbij lijkt verzoeker te vergeten dat de verspreiding van verdovende middelen verwoestende effecten kan hebben en de gezondheidstoestand van de gebruikers in gevaar kan brengen.

De verzoeker laat nog gelden dat de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens, doch blijft in gebreke aan te tonen welke concrete gegevens waarop de bestreden beslissing gesteund is, foutief zouden zijn.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2.2. Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2 (...)

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verzoeker werpt op dat het niet is omdat hij eerder werd veroordeeld dat hij daarom noodzakelijkerwijs een gevaar is voor de openbare orde. Hij laat gelden dat niet wordt aangetoond dat hij een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving. Hij werpt op dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie en dat er geen sprake is van een actuele en ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Hij laat dan ook gelden dat een weigering op grond van een schending van de openbare orde niet kan worden weerhouden en kennelijk onredelijk is.

In casu is de bestreden beslissing inzake het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich kunnen verantwoorden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten wordt afgegeven, met name 1) dat er een risico op onderduiken is omdat verzoeker *"gekend (is) onder een ander alias"* en hij *"geen officieel verblijfsadres in België (heeft)"*, 2) dat verzoeker *"door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden"* omdat hij *"zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 21/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden"* en 3) dat hij *"geen gevolg (heeft) gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 24/04/2016"* zodat *"(h)et (...) weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing"*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied zonder termijn voor vrijwillig vertrek te verlaten, te schragen. Verzoeker betwist niet dat hij *"geen gevolg (heeft) gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 24/04/2016"*. Bijgevolg heeft verzoeker, daargelaten de vraag of er een risico op onderduiken is en of hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare of de nationale veiligheid te kunnen schaden geen belang bij zijn kritiek op het tweede en het derde motief van de bestreden beslissing met betrekking tot waarom hem een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten wordt afgegeven. De eventuele gegrondheid van deze grieven kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ten overvloede wordt erop gewezen uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker *"zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 21/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden"*, en op *"de ernst van deze feiten"* waaruit *"kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden"*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet enkel wijst op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank, maar tevens de aard en de ernst van de als misdrijf strafbaar gestelde feiten, die aan de grondslag liggen van die veroordeling, benadrukt.

Met zijn betoog dat het niet is omdat hij werd veroordeeld dat hij daarom noodzakelijkerwijs *"een gevaar is voor de openbare orde"*, gaat verzoeker geheel voorbij aan de elementen in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de aard en ernst van de strafbare feiten. Hierbij lijkt verzoeker te vergeten dat de verspreiding van verdovende middelen verwoestende effecten kan hebben en de gezondheidstoestand van de gebruikers in gevaar kan brengen.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In essentie werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen zonder uitspraak te doen over zijn asielaanvraag, hij meent dat het bestuur geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd en artikel 3 van het EVRM wordt geschonden doordat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 16 januari 2017 aan de Roemeense autoriteiten informatie vraagt in het kader van de Dublin III-

Verordening. Tevens bevindt zich in het administratief dossier een schrijven van 20 februari 2017 van de Roemeense autoriteiten waarbij zij aangeven dat verzoeker op 5 november 2011 een verzoek om internationale bescherming indiende, dat hij vervolgens aan de Roemeense autoriteiten verklaarde afstand te doen van zijn verzoek om internationale bescherming en hij vrijwillig wenste terug te keren naar zijn land van herkomst, hetgeen hij op 24 november 2011 ook heeft gedaan. Op 24 november 2011 hebben de Roemeense autoriteiten omwille van voorgaande redenen het dossier van verzoeker afgesloten en onder verwijzing naar artikel 19.3. van de de Dublin III-Verordening geven zij aan dat hun verantwoordelijkheid beëindigd is. Aldus blijkt niet dat verzoeker nog een verzoek om internationale bescherming hangende heeft. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie, noch dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd.

De verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens, doch blijft in gebreke aan te tonen welke concrete gegevens waarop de bestreden beslissing gesteund is, foutief zouden zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.2.4. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

4.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET